

2. etapa – Katastrofa

Všichni nervózně zacvakli pásy a snažili se něco vyčíst z neprostupné tmy venku. Stroj se mírně zachvěl a pod nohama jim cosi zavržalo. Zřejmě šlo o vysouvání podvozku, ale Ríšovi se díky tomu zračil v očích úděs. Po několika minutách stroj ladně dosedl na přistávací dráhu a začal brzdit.

„Jsme tady!“ radostně zavřískla Nikol.

„Vážení cestující, vítejte v Nepálu. Společnost České Aerolinky se s vámi loučí a těší se na shledanou.“ Ozvalo se z palubního rozhlasu a v kabině nastal nenadálý šum a neklid.

Pasažéři si začali oblékat svršky a odepínat pásy. Stroj se už úplně zastavil a palubní personál se shromáždil u východů na obou stranách letadla. Po několika chvílích se otevřely dveře a řada připravených cestujících začala vystupovat. Vysmáté letušky se s každým cestujícím vlídně loučily a propouštěly jej do husté tmy venku. Konečně přišla řada i na Zatopenou jeskyni s panem Lukášem. Sestoupili po schůdcích na přistávací plochu a mžourali očima kolem sebe. Ve tmě ale nebylo vidět nic jiného, než osvětlenou halu v popředí.

„Pojďte za mnou. V hale už by na nás měl někdo čekat.“ Řekl pan Lukáš a vykročil za ostatními směrem k zářícím světélkům.

Nad vstupními dveřmi se skvěl zlatý nápis Airport Kathmandu, celá letištní hala byla ve srovnání s tou v Praze o dost menší a méně honosná. Uvnitř také nebylo ani zdaleka tolik lidí, jen u přepážek jich několik postávalo. Jakmile vkročili dovnitř, ihned se k nim nesměle začal přibližovat snědý mladý muž s cedulkou Czech Republic v ruce. Pan Lukáš trochu zrychlil krok, aby dal najevo, že to jsou opravdu oni. Zřejmě se nonverbálně dorozuměli, protože mladý muž se usmál a také přidal do kroku. Uprostřed haly se setkali a potřásli si rukama. „Hello, I am Limsay Gudiney, welcome to Nepal!“

„Hello, I am Lukáš Tříška from the Czech Republic, thank you very much!“ odpověděl pan Lukáš.

Limsay se přivítal i s ostatními, pak se ale už bavil jen s Lukášem. Ten zjevně uměl dost dobře anglicky. Oba muži se vydali na opačný konec haly a vyjukaní členové Zatopené jeskyně je mlčky následovali. Venku na ně čekalo terénní auto. Do kufru naskládali všechny batohy a všichni se museli naskládat na zadní sedadla, protože vepředu seděli Limsay s Lukášem a více místa auto nenabízelo. Dost se mačkali, ale Lukáš je uklidnil, že to nebude daleko.

„Letiště stojí trochu stranou od opravdového Kathmandu, takže musíme dojet do centra, kde budeme ubytováni v hostelu.“ Odvrátil se zpátky dopředu a pokračoval v plynulém hovoru s Limsayem. Všichni ze Zatopené jeskyně uměli celkem obstojně anglicky, ale neměli vůbec chuť ty dva poslouchat.

„Už jsem docela unavenej.“ Přiznal Ríša.

„Jo, no. Já taky.“ Přidali se Nikol s Anetou.

Zato Hrabal vypadal, že je ještě plný energie – pokoušel se do malého popelníku, zabudovaného do dveří automobilu, vsoukat celou půllitrovou pet lahev od kofoly. Samozřejmě se mu to nedařilo, vydával u toho ale spoustu komických zvuků.

Cesta autem opravdu trvala asi jen patnáct minut. Po jakýchsi prašných cestách vjeli do centra spícího velkoměsta. Ulice tam byly krkolomné a místy dost úzké, Limsay si ale byl cílem cesty zřejmě naprosto jistý. Užaslé oči kluků a holek kmitaly od budovy k budově, protože každá byla úplně odlišná a jakoby vytržená z jiného města. Nakonec auto zasmykovalo před jakousi třípatrovou budovou s neonovým nápisem Moon hostel a Limsay vesele prohodil „Jsme na místě!“

Všichni vystoupili a následovali Lukáše do hostelu. I přes hlubokou noc seděla v recepci usmívající se a naprosto čilá slečna, která je uvítala. Limsay jim donesl z auta zavazadla a rozloučil se.

„Tady je klíč od pokoje pro chlapce a tady pro dívky.“ Řekla slečna recepční a podala jim dva klíče.

Michal, Hrabal a Ríša se vydali výtahem do druhého patra a Aneta s Nikol do třetího. Na průzkum hotelu teď nikdo neměl náladu, všichni byli unavení, takže šli ihned spát.

Druhého dne ráno je všechny probudil Lukáš a oznámil jim, že do půl hodiny by měli sejít dolů na snídani. „Hm, včera večer ten pokoj vypadal trochu větší.“ Postěžoval si Ríša.

Pravdou bylo, že kromě tří postelí už zde nezbývalo moc místa navíc, jen jedna skříň, malý stolek s televizí a odpadkový koš. Mezi tím vším asi metr čtvereční, aby člověk mohl vstát a protáhnout se. Výhled z okna byl také naprosto nevšední – jakýsi zadní dvorek s popelnicemi a odstavenou dodávkou.

Když kluci zjistili, že tady žádnou zábavu neužijí, vydali se k holkám. Jejich pokoj o patro výš byl asi stejně velký jako ten klučíčí, jen díky pouze dvěma postelím tam bylo o něco více volného místa. Holky ale kluky brzy vyhnaly, ti se tedy vydali dolů na snídani.

Ve velké místnosti byla spousta stolů a vzadu byl jeden veliký naplněný jídlem. U několika stolů seděli lidé a snídali. Vpravo u okna už seděl Lukáš a nenápadně na ně mával. Zamířili k němu.

„Výborně kluci. Táhle si můžete zajít pro jídlo, vyberte si, cokoliv budete chtít. Až přijdou holky, řeknu vám, co nás dneska čeká.“ Řekl a zabořil lžiči do misky s ovesnými vločkami.

„Paráda! Tady je snad všechno!“ řekl možná až moc nahlas Hrabal, když se přiblížili ke stolu s jídlem.

Všichni se k němu vrhli a začali si nabírat na talíře skoro ode všeho. Skoro s tím nákladem pak ani nedošli ke stolu. Lukáš se jen usmál a zamával na holky, které právě vešly do místnosti. I ony se posléze vrátily s přeplněnými talíři jídla a usedly ke stolu.

„Dobré ráno a dobrou chuť.“ Řekl Lukáš. „Jsem zvědavý, jestli to všechno sníte.“ Dodal ještě pobaveně.

Kluci a holky se pustili do jídla a mlčky čekali, s čím Lukáš přijde. Ten polkl poslední sousto a dal se do toho. „Takže, dnešní program je následující: Dopoledne a odpoledne si prohlédneme hlavní město a nějaká zdejší nejzajímavější místa. Pokud budete mít nějaké přání kam se podívat, nemělo by to být problém. Na oběd si zajdeme někam ve městě a k večeru se přesuneme na úpatí hory Dhaulagiri, kde se nachází také vědecké centrum Daula. Ubytujeme se v tamější vědecké ubytovně a zítra už se podíváte do samotného střediska. Někaké dotazy?“

„Budeme mít každé ráno tolik jídla?“ zachrochtal s plnou pusou Hrabal.

Ostatní včetně Lukáše se dali do smíchu. „Tak to nevím, ale zkusím to zjistit.“

„Hm. No protože jestli ne, tak raději zůstaneme tady, ne?“

Výbuch smíchu se opakoval.

Jakmile všichni dojedli a napakovali si kapsy zbytky, které nezvládli sníst, vydali se do víru velkoměsta. „Věci si můžete nechat tady, Limsay nám je převezde.“ Oznámil jim Lukáš.

Kousek od hostelu nastoupili na minibús a vydali se na prohlídku města. Nikol vytáhla z kapsy jakousi mapu a vychloubala se: „Koukejte, co mám! Speciální mapa Nepálu s výkladem! Je tady popsáno všechno podstatné a taky spousta zajímavostí. Nemáte, co?“

„No jo, ty musíš mít mapu, my ostatní to všechno máme tady!“ reagoval Michal a ukázal si na hlavu.

„Podívejte se – támhle je náměstí Durbar.“ Vykřikl Lukáš a ukázal prstem ven z minibusu. Všichni se tam okamžitě ohlédli a zahlédli kousek náměstí, které bylo skoro celé pokryté holuby. „To snad není možné!“ dala průchod svým emocím Aneta.

„Tohle náměstí je tím proslulé.“ Řekl Lukáš.

„Kam vlastně jedeme?“ zeptal se Ríša a neustále se rozhlížel kolem sebe.

„Dopoledne se podíváme do nejvýznamnějších buddhistických chrámů. Když jste v Kathmandu, je skoro vaší povinností je vidět. A stojí to za to, jsou pozoruhodné.“ Odpovídal nadšeným hlasem Lukáš, a vypadalo to, že je ve svém živlu.

Dopolední program byl opravdu zajímavý a Zatopená jeskyně byla ráda, že všechno mohla vidět. Na jedné z tržnic si koupili zdejší zmrzlinu a Hrabal opět předváděl své oblíbené kousky, přičemž mu zmrzlina spadla na zem.

Odpoledne popojeli kousek dál a prohlédli si Opičí chrám. „Ve skutečnosti je to chrámový komplex, kde žije hodně posvátných opic, takže mu tak říkají.“ Osvětlil jim Lukáš.

„Jo, to mám taky v mapě.“ Konstatovala Nikol a předčítala jakýsi úryvek.

Než prošli celý komplex, začalo se připozdívat. Prohlídku hlavního města ukončili na terase, kde byl nádherný výhled na celé Kathmandu a v dálce dokonce i na hory.

„Jak se dostaneme k tomu vědeckému centru? Taky autobusem?“ ptal se Lukáše Ríša.

„Ne, přijede pro nás Limsay. Doufám, že jsem ho správně pochopil a bude na nás čekat tam, kde si myslím.“

Sešli z opičího chrámu do úzkých postranních uliček a chvíli v nich bloudili. Lukášovi se ale nakonec podařilo najít hledaný plácek, na kterém skutečně stál Limsay se svým autem. „Vítejte, líbilo se vám Kathmandu?“ usmíval se.

„No jasně, jak by ne.“ Řekl Michal a naskočil otevřenými dveřmi do auta.

„Hele, Lukáši, tady jsou nějaké koleje. Jezdí tady tramvaje?“ zeptala se Aneta a ukazovala na jednu postranní ulici, kde byly v zemi skutečně vidět koleje.

„Nějakou dobu tady tramvaje jezdily, ale nyní ne. Problém je totiž v tom, že dochází k častým výpadkům elektřiny.“ Zazářil opět Lukáš svými znalostmi.

Aneta se zatvářila uznale a spolu s ostatními si taky nastoupila.

Cesta autem tentokrát trvala o něco déle. Lukáš s Limsayem vepředu se opět bavili spolu a klubaři vzadu si brzy také našli zábavu. Hrabal si od Nikol půjčil její skvělou mapu a propiskou tam dokreslil Jenestří. Nikol se chvíli tvářila uraženě, pak se ale přidala k ostatním ve hře plácaná.

Když dojeli na místo, byla už zase tma. Tentokrát ale v budově nebyla žádná recepce, ale klíče jim dal přímo Limsay. Na kroužku od každého klíče byl i čip, který upotřebili při vstupu do budovy.

„Užijte si to, uvidíme se na konci týdne, zase vás odvezu na letiště. Ahoj.“ Rozloučil se Limsay.

„Takže, tady to bude probíhat trochu odlišně než v hostelu. Jak jste si už asi domysleli, každý má svůj vlastní pokoj a jak uvidíte za chvíli, i pokoje jsou trochu jiného typu. Dneska už si dělejte, co chcete, zítra je sraz v devět hodin před ubytovnou a už musíte být po snídani. Ta by měla být v místnosti tady vpravo. Vaše pokoje jsou v druhém patře.“ Lukáš ukončil vyčerpávající informační smršť a podíval se po všech členech Zatopené jeskyně.

„Rozkaz!“ zasalutoval legračně Hrabal a vrhl se k výtahu. Zmáčkl tlačítko, po chvíli se ale otočil a zavelel: „Jde se po schodech!“

Pokoje ve vědecké ubytovně byly skutečně odlišné od těch hostelových. Bylo jasné, že vědci zde skutečně bydlí dlouhodobě, zároveň ale v pokojích netráví zase tolik času. Měli k dispozici mnohem více nábytku a životního prostoru, chyběla ale televize. V každém pokoji byla koupelna a ještě jedna místnost, kterou vědci zřejmě využívali jako pracovnu či něco podobného. Michal ve svém pokoji zřídil v této místnosti provizorní klubovnu a uspořádal zápas v jejich klubovní verzi minifotbálku. Aneta nakonec někdy kolem půl jedné ráno nařídila povinně jít spát a kupodivu ji všichni poslechli.

Ráno se na snídani scházeli po jednom. Jídla měli sice k dispozici také hodně, ale nebylo ho tolik, jako v hostelu a v žádném případě si nemohli nic odnést. Hrabal se o to pokusil a byl důrazně vrácen jakýmsi členem ochranky, který stál u vstupu do jídelny. Hrabal se zatvářil kysele a všechno vrátil, protestně si ale strčil citron do ponožky. Ten už se mu pronést podařilo.

V devět hodin ještě Říša dobíhal na místo srazu, ostatní už tam byli. „Výborně. Dneska vás tedy čeká první exkurze do vědeckého centra Daula, které se nachází zde, přímo v hoře.“ Lukáš se otočil a rozpráhl ruce vstříc obrovské hoře před nimi.

Včera si v té tmě ničeho ani nevšimli, teď je sedmá nejvyšší hora světa udeřila do očí. „Nejvyšší vrcholek odsud ani není vidět, vy pojedete zhruba do poloviny, tam je někde vstup do laboratoří. Ty se nacházejí přímo uvnitř hory. Vede tam něco jako lanovka a měli byste dole dostat i nějaké kabáty, protože tam bude trochu zima. Ostatně, už tady dole to nejsou žádné Kanáry.“

„Jak to, vy tam s námi nepůjdete?“ zeptal se Michal.

„Bohužel né. Já vás jen odvedu tady kousek k lanovce a tam si vás převezme pan Hlaváček, je to jediný český vědec, který v tomto centru působí a ten vás tam taky bude provázet.“

„Aha, a co budete dělat?“ zeptala se Aneta smutně.

„Nejspíš si naplánuju nějaký výlet tady do hor.“ Řekl Lukáš a v očích se mu zablesklo. „Tak už pojdte, je to tady kousek.“

Úplně kousek to sice nebylo, ale cestou se jim odhalil další kousek hor a za to to stálo. Po dvaceti minutách dorazili k něčemu, co skutečně trochu připomínalo stanici nějaké horské lanovky. Celá budova byla prosklená a uvnitř byl jakýsi turniket. Vešli dovnitř a rozhlédli se. Seděl zde jeden kontrolor a pro průchod k lanovce bylo potřeba projít bezpečnostním rámem, podobně jako na letišti. Na lavičce seděl nějaký muž v černém kabátu, a když je spatřil, vyskočil. „Dobrý den! Vy budete asi studenti z Jenestří, je to tak?“ promluvil k nim přátelským hlasem.

„Dobrý den, ano, to jsme my.“ Promluvil Michal.

„Dobrý den, já jsem Lukáš Tříška, vy budete nejspíš pan Hlaváček.“ Řekl Lukáš a podal muži ruku.

„Ano, vítám vás. Kluky a holky si od vás tedy převezmu a co nejrychleji pojedeme nahoru, protože už je mi tady celkem zima.“

„Ano, jistě. Tak si to užijte, uvidíme se večer na hotelu. Ahoj, nashle.“

Lukáš odešel a pan Hlaváček se obrátil ke klubařům. „Mám tady pro vás schované nějaké kabáty, po cestě nahoru by vám asi byla docela zima.“ Podal jim pět na chlup stejných černých kabátů, „teď prosím projděte tady tím rámem a můžeme vyrazit.“

Všichni po jednom prošli rámem, ten zůstal tichý, a následovali pana Hlaváčka ke dveřím kabiny. Jakmile nastoupili, pan Hlaváček mávnul rukou na muže u rámu a zabouchnul dveře.

Kabina se s chrčivým skřípěním dala do pohybu. Byla velká asi pro osm lidí, takže se tam vešli tak akorát. Nebyla nijak moderní a místo na sezení v ní bylo jen pro čtyři osoby. Na jedné straně se posadily Aneta s Nikol a na té druhé pan Hlaváček s Michalem. „Nahoru to trvá asi patnáct minut, jakmile se potom dostaneme do vědeckého komplexu, tak už nám bude teplo.“ Řekl pan Hlaváček a po zbytek cesty nahoru už nepromluvil; jen si vytáhl složku s nějakými papíry a pročítal si je.

Kluci a holky byli trochu rozpačití, takže raději taky mlčeli. Po zhruba čtvrt hodině kabina vjela do jakési sloje a zastavila se. Pan Hlaváček otevřel dveře a nechal všechny vystoupit na kamennou podlahu. „Pojďte za mnou.“ Zavelel a rázným krokem se vydal k černým dveřím naproti.

Tam stál další hlídač a pan Hlaváček se musel prokázat kartičkou se svou fotografií. Když mu hlídač bzučákem otevřel dveře a všichni po jednom jimi prošli, nevěřili vlastním očím. Ocitli se v obrovské aule tvaru kruhu s vysokým stropem, který budil dojem, že přes něj do místnosti proudí

sluneční svit. Po obvodu místnosti bylo nespočet dveří a uprostřed stála velká světelná tabule, na které probíhaly nejrůznější nápisy a neustále se měnily.

„Tak tohle je naše aula. Odtud vedou chodby do nejrůznějších částí centra a do všech laboratoří, které tady máme. Uprostřed máme velkou tabuli, kde se zobrazují aktuální informace, které se týkají všech, nebo které třeba oznamují nějaké omezení. My se nyní vydáme do laboratoře pozdních druhohor, tam je v plánu první exkurze.“

Všichni stále mlčeli a vydali se za panem Hlaváčkem. „Koukejte na ten strop!“ šeptal tiše Ríša.

Přešli místností k jednomu dveřím s velkým nápisem K25 a vešli. Následovala cesta koridorem osvětleným pouze lampami na stěnách a opět dveře. Zde už se nacházela místnost plná vědců v bílých pláštích, kteří pobíhali sem a tam a mizeli v jedné ze tří dalších dveří. „Vítejte v laboratoři pozdních druhohor. Tady si prosím odložte kabáty a oblečte si bílé pláště. Ukážu vám to tady.“ Uvedl je pan Hlaváček.

Když se převlékli, začali se procházet po místnosti. Často se spíše proplétali mezi vědci, nikdo si jich ale moc nevšímal. Pan Hlaváček začal s výkladem o všem, co mohli v laboratoři vidět. Nějakou chvíli jej všichni poslouchali, postupně se ale jeden po druhém odpojovali a prohlíželi si místnost sami. Jen Michal nakonec zůstal naslouchat výkladu.

Když už si všichni prohlédli nejrůznější vzorky půdy, preparáty pod mikroskopem či mikroorganismy v teráriu, pustil je pan Hlaváček do další laboratoře hned vedle. Zde už bylo mnohem méně lidí, konkrétně jen dva. „Z této místnosti řídíme simulace pohybu litosférických desek a horských mas, které provádíme zde v podzemí. Takže na nic nešahat!“ řekl pan Hlaváček a podíval se na hodinky. „Já teď musím na malý okamžik odběhnout, takže si to tady zatím prohlédněte sami. Za chvíli jsem zpátky.“

Kluci a holky se rozprchli po laboratoři a prohlíželi si obrazovky, panely s tlačítky a nějaké nákresy na velkém plátně nad stolem. Michal zrovna šmejdil u vitríny s podivnými kulovitými modely něčeho, co neuměl pojmenovat, když si všiml obálky na zemi. Ležela pohozená na podlaze v místě, kde nebyla z normální pozice vidět. Michal se rozhlédl, a když viděl, že nikdo z vědců si ho nevšímal, se pro ni shýbl.

Obrátil ji v ruce a na jejím líci přečetl podivnou směs písmen. Nebylo to žádné slovo a jevilo se to spíše jako nějaká šifra. To bude něco pro klub! Michal strčil obálku do kapsy a hodlal se o ni podělit s ostatními večer na ubytovně.

Otočil se zpátky do místnosti a rozhlédl se po ostatních kamarádech. Ti si právě házeli s nějakou součástkou, kterou zřejmě oddělali z velkého modelu na skříně a tiše se smáli za zády vědců, kteří byli zabraní do práce na počítačích. Michal se k nim hned přidal. Občas letěla kulička nebezpečným směrem, vždy se ale někomu podařilo ji včas zachytit.

Když házela Aneta směrem k Hrabalovi, trochu se netrefila a Hrabal se musel natáhnout přes stůl, aby kuličku chytil. Přitom se opřel o ovládací panel na stole a zmáčkl nějaké tlačítko. Na panelu se rozsvítilo oranžové světýlko, nic dalšího se ale nedělo. Hrabal se podíval na ostatní s provinilým výrazem ve tváři.

„Děje se něco?“ zeptal se jeden z vědců, který se otočil od počítače.

„Ne ne, máte to tady pěkné.“ Vyhrkl rychle Hrabal a zatarasil tělem výhled na ovládací panel.

Vědec jen přikývl a vrátil se ke své práci. Hrabal nechal házení a přistoupil k ostatním. „Snad se nic nestane.“

„Pro jistotu už si jen sedneme tady do kouta a počkáme na Hlaváčka.“ Řekla Aneta a všichni se posadili na židle.

Po chvíli se ale něco dít začalo. Jeden z monitorů najednou začal zobrazovat nějakou hlášku červeným písmem a vydával u toho výstražný tón. Všichni vědci v místnosti se okamžitě přesunuli k monitoru a v očích se jim objevil zděšený výraz. „Sakra, v komoře tři je kriticky snížený tlak. Jak se to mohlo stát? Musíme to okamžitě vedle vyrovnat!“ vykřikl jeden a všichni se rozběhli ke dveřím.

Zmizeli za nimi a Zatopená jeskyně zůstala v místnosti sama. Všichni se na sebe podívali a nikdo nedokázal promluvit. Co když tady způsobí nějakou katastrofu? Zřejmě je hned zítra ráno pošlou zpátky domů. Že ale musí vždycky vyvádět nějaké hlouposti!

Po několika okamžicích se celou laboratoří a zřejmě i těmi okolními prohnal otřes. Byl stále silnější, stoly se začaly pohybovat, a už všechny přístroje vydávaly houkavé a výstražné zvuky. Klubaři všichni popadali na zem a snažili se něčeho chytit, už to ale nestihli. Celá místnost se propadla kamsi dolů i s nimi.

Jeden po druhém se probouzeli. Leželi zavaleni troskami a sutí někde ve tmě, celí špinaví a od krve. Ríša se jako první vyhrabal a chraplavým hlasem začal shánět ostatní. „Kluci, holky, jste tady někde?“

Zaslechl nějaký šramot po levici a poklekl tam. Byla to Aneta, která se snažila vyhrabat. Pomohl jí a po chvíli se objevili i ostatní, všichni živí. „Je tady někdo?“ zařvala Nikol do prostoru kolem. Nic.